

AMBERS EZELTJE

Julian & Tracy Austwick
met Ruth Kelly

Ambers ezeltje

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Amber's Donkey. How a donkey and a little girl healed each other*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Ebury Press, Londen 2016
© Julian Austwick, Tracy Austwick, Ruth Kelly 2016
© Vertaling uit het Engels: Marjet Schumacher, 2016
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016
Omslagontwerp: Cunera Joosten, Amsterdam
© Omslagfoto: Julian Austwick
© Foto's binnenwerk: Julian Austwick; The Donkey Sanctuary
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4878 1
ISBN 978 90 443 4879 8 (e-book)
NUR 320

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor dood achtergelaten

Ierland, januari 2010

‘O, mijn god.’

Dierenwelzijns-inspecteur Sinead O’Donnell van ezelopvang de Donkey Sanctuary wist niet wat ze zag. Weggedoken achter in de overwoekerde tuin stond een ezel met de meest afgrijselijke verwondingen aan zijn nek. De afstand tot de weg waar Sinead stond, was bijna honderd meter, maar ze kon duidelijk zien dat er bloed uit de diepe wonden sijpelde. Het arme dier stond te wankelen op zijn poten, versuft van de pijn.

Sinead maakte via de radio contact met het hoofdkwartier om versterking te vragen. ‘We moeten onmiddellijk de *Gardaí* – de Ierse politie – hierheen laten komen.’

Ze wist dat een dierenwelzijns-inspecteur alleen onder begeleiding van een politieagent een perceel mocht betreden om een mishandelde ezel te redden; nu moest ze dus gewoon rustig afwachten tot ze arriveerden. Het was een snijdend koude dag in januari 2010, en Sinead ritste haar fleecjack tot boven toe dicht en wikkelde haar sjaal nog een keer om haar nek.

De arme ezel moest het onvoorstelbaar koud hebben. Hoewel ezels robuuste dieren zijn, bedoeld voor het buitenleven, zou zijn lichaamstemperatuur beslist flink dalen van bloedverlies door verwondingen zoals zij die zojuist had gezien.

Het zou wel even duren voordat de politie arriveerde, want ze was ver van de bewoonde wereld – in een gehucht op het platteland,

een halfuur rijden van de Ierse havenstad Galway. De ezelopvang had de avond daarvoor een anonieme tip gekregen. De dame had beschreven hoe de ezel aan een paal vastgebonden was, en dat het dier in ernstige nood verkeerde. Sinead kon het touw niet zien; ze vermoedde dat het die nacht was verwijderd.

Ze voelde een rilling over haar rug lopen. Het was niet alleen de kou die haar aanvloog, ze vond het ook verschrikkelijk om op dit soort meldingen afgestuurd te worden.

Het grootste aantal geredde ezels vind je in Ierland: bijna 4500 tot nu toe. De Ieren beschouwen de ezel als een ‘mascotte’ die je op je land moet hebben, dus een heleboel ezels staan in wezen weg te kwijnen in een afgelegen hoekje van iemands perceel.

Sinead keek op haar horloge. Het was 14.53 uur. Ze blies in haar handen om ze warm te houden en stopte ze toen onder haar oksels. Kort daarna verscheen er een politieauto.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg de *garda* terwijl hij uit zijn jeep stapte. Uit zijn walkietalkie klonk een explosie van gekraak en stemmen. Hij draaide aan de knop om korte metten te maken met het lawaai en concentreerde zich op de situatie.

Sinead hoefde niets uit te leggen; ze hoefde alleen maar naar de ezel te wijzen.

De garda schudde vol afgrijzen zijn hoofd. Hij was jong, achter in de twintig, en had een wolfachtige grijns. ‘Laten we maar eens zien wat ze te zeggen hebben.’ Hij bereidde zich voor om op de deur te kloppen.

Sinead wist uit ervaring dat je nooit kon voorspellen hoe dit soort situaties zouden lopen. Soms putten de eigenaars zich uit in verontschuldigungen; andere keren werden ze agressief en was er versterking nodig.

De verf bladderde van de voordeur. Er was geen bel, dus de politieagent bonsde, een paar keer. Ze deden allebei een stap achteruit en zetten zich schrap.

‘Ja?’ Een vrouw van middelbare leeftijd deed open. Ze had de ket-

ting op de deur, dus ze konden maar de helft van haar gezicht zien.

‘Is dat uw ezel in de tuin?’ vroeg de garda.

‘Ja,’ antwoordde de vrouw op defensieve toon.

‘We hebben reden om aan te nemen dat het dier is mishandeld en zouden graag van dichtbij willen kijken. Mogen we binnenkomen?’ vroeg hij, beleefd maar resoluut.

De vrouw keek hen even strak aan. Zonder een woord te zeggen deed ze de deur dicht, haalde de ketting eraf en zwaaide de deur toen wijd open.

Het eerste wat Sinead opviel, was de geur. Van vieze prullenbakken of vuile vaat – bedorven eten – vermengd met muffe sigarettenrook. De stank kwam in golven die om de paar ademhalingen haar neusvleugels binnendrongen. Ze bedekte haar neus toen ze de gang binnenstapte.

‘We wisten niet dat hij er zo slecht aan toe was, we hebben geprobeerd hem te helpen...’ De vrouw putte zich uit in smoesjes in haar zware, regionale accent.

Sinead schatte haar op een jaar of vijfenveertig. Ze droeg een kuitlange, groene corduroy rok die uitpilde ter hoogte van haar buik, en bij de taille weer terugweek. In de tailleband van de rok had ze een crèmekleurige blouse gestopt, en daaroverheen droeg ze een dik, blauw, gebreid vest. Haar ongewassen haar was doorschoten met grijs en hing in slierten over haar schouders.

Ze ging hen voor door het huis naar de tuin. Sinead kon zien dat het pand net zo verwaarloosd was als de ezel. Op de muren stonden kringen van het optrekkende vocht, en de verf bladderde van het plafond. Het jarenzeventigmeubilair was bedekt met een laag vuil en kruimels. Uit de asbakken die her en der in de kamer stonden, puilden sigarettenpeuken. Sinead was nog nooit zo blij geweest dat ze weer de kou in kon stappen.

Toen ze het dier dat ze kwam redden van dichtbij zag, viel het haar direct op hoe groot het beest was. Veel groter dan de gemiddelde ezel – het leek meer een klein paard. Hij was donkerbruin, op zijn

witte snuit en onderbuik na. In tegenstelling tot wat bij sommige andere reddingen wel gebeurde, hoefde ze niet bang te zijn dat hij ervandoor zou gaan; hij kon amper staan. Hij stond te wankelen in de ijsskoude modder, als een pasgeboren veulen, onvast op zijn poten.

‘O, mijn god,’ zei ze voor de tweede keer die dag. Ze sloeg een hand voor haar mond.

De wonden waren veel erger dan ze had gedacht toen ze nog op de weg stond. Er liepen drie grote gapende wonden om zijn nek en keel. De vacht rond zijn verwondingen leek te zijn weggebrand. De ezel moest onbeschrijfelijke pijn hebben geleden.

‘Het ziet er ontstoken uit, we moeten hem meteen antibiotica geven.’ Sinead draaide zich om naar de politieagent en de vrouw. De eigenaresse was in de deuropening blijven staan en trok zich nu terug in haar hol.

‘Hoe hebt u dit kunnen laten gebeuren?’ vroeg ze beschuldigend.

De vrouw fronste haar voorhoofd diep, zoekend naar een uitvlucht.

‘Hij had een touw om zijn nek, en we hadden niet in de gaten dat het zo erg was tot mijn partner het er gisteravond af heeft gehaald,’ zei ze paniekerig. ‘Ik denk dat het touw in zijn nek moet zijn gegroeid.’

‘Dat is precies wat er is gebeurd,’ snauwde Sinead. Het zag eruit alsof de eigenaresse het touw niet één keer had losgemaakt in de, zo had ze bekend, vijf jaar dat ze hem bezat. Naarmate de ezel was gegroeid, was het touw in zijn huid gegroeid. Als een wurgkoord. Het leek erop dat het maar een paar millimeter had gescheeld of er was een slagader afgekneld.

‘Hij heeft dringend medische verzorging nodig, we moeten hem hier weghalen, nu meteen.’ Sinead stapte op de vrouw af met de politieformulieren voor afstandsverklaring.

‘Wat zijn dit?’ vroeg de eigenaresse, bladerend door de papieren.

‘Het is een officiële verklaring waarmee u verklaart uw ezel te hebben mishandeld en alle eigendomsrechten over te dragen aan ons,’ zei Sinead, een pen ophoudend.

De vrouw zag eruit als een konijn dat gevangen zat in de lichtbundel van een stel koplampen.

Sinead had dit al talloze keren meegemaakt.

‘Er komt geen strafvervolging; we willen deze ezel alleen zo snel mogelijk in veiligheid brengen.’ Hoewel de Donkey Sanctuary wel degelijk samenwerkt met de Dierenbescherming om strafrechtelijke vervolging te waarborgen, is de veiligheid van de ezel hun voornaamste zorg, en zien ze af van het aanspannen van een rechtszaak als daarmee het leven van een ezel gered kan worden.

Ze zwaaide met de pen heen en weer voor het gezicht van de vrouw.

‘Oké,’ zei deze schaapachtig, en ze ondertekende het formulier.

Sinead zuchtte diep. De eerste hindernis was genomen; de tweede was het in veiligheid brengen van de zieke ezel. Ze zei tegen de politieagent dat ze zo weer terug zou zijn met de trailer.

Ze was slechts twintig minuten weggeweest, maar toen ze terugkwam, was inmiddels de Derde Wereldoorlog uitgebroken. De echtgenoot van de vrouw was thuisgekomen en was woest omdat zijn ezel hem werd afgenomen.

‘Wie denk jij in Jezusnaam wel niet dat je bent, om zomaar mijn land op te stappen en mijn ezel mee te nemen?’ tierde hij, met zijn vinger in Sineads gezicht priemend.

‘U moet een beetje kalmeren, meneer.’ De politieagent kwam tussenbeide.

‘Jij hoeft mij niet te vertellen dat ik moet kalmeren, knul!’ schreeuwde hij.

De man was eveneens van middelbare leeftijd, ongeschoren, en had een litteken dat van onder zijn haargrens tot aan zijn ooghoek liep. Hij droeg een roodachtige v-halstrui met gaten in de manchetten, en afgetrapte Timberland-laarzen.

‘U houdt zich rustig, nu meteen,’ zei de agent opnieuw, zijn hand opstekend.

‘Want anders?’ vroeg de man provocerend.

‘Want anders moeten we er misschien toe overgaan u te arresteren, meneer,’ dreigde hij.

De waarschuwing leek te werken. De eigenaar liep even weg om af te koelen en draaide zich toen om, bereid om de situatie onder ogen te zien.

‘Wat willen jullie nou van me?’ vroeg hij.

Sinead mengde zich in het gesprek.

‘Uw ezel is ernstig ziek, we willen hem meenemen en weer beter maken. We zijn hier om zowel u als de ezel te helpen.’ Ze probeerde de fluwelen handschoenen-aanpak.

Schuldbewust schudde de man zijn hoofd. ‘Het was niet mijn bedoeling om hem pijn te doen. Ik heb het touw er zelfs afgehaald en geprobeerd de wonden schoon te maken met Jeyes Fluid.’

Sinead hapte verschrikt naar adem.

Jeyes Fluid is een industrieel desinfecteringsmiddel voor gebruik buitenshuis – voor bijvoorbeeld het reinigen van terrassen, afvoergoten of tuinmeubilair. Sommige boeren gebruiken het voor het desinfecteren van terrein nadat er vee en andere dieren hebben gestaan. Het is níét iets wat je in de open wonden van een dier moet gieten.

‘Dat moet gevoeld hebben als zoutzuur,’ fluisterde ze bijna tegen zichzelf terwijl ze zich de pijn van de arme ezel probeerde voor te stellen.

‘Ik wilde het alleen maar beter maken,’ probeerde de eigenaar uit te leggen.

Sinead had ook dit al talloze keren meegemaakt. Veel van de wreedheid waar ze in de loop der jaren getuige van was geweest, kwam niet voort uit kwaadaardigheid maar uit onwetendheid. Wat de reden ook was, ze was er klaar mee.

De politieagent stond in een hoek van de kamer met zijn armen over elkaar als een uitsmijter in een nachtclub terwijl Sinead de eigenaar overhaalde om zijn handtekening te zetten naast die van zijn partner.

‘Ik probeerde alleen maar te helpen,’ mompelde hij opnieuw.

Zijn partner hield zich schuil in de schaduw. De schaamte stond op haar gezicht te lezen.

‘Heeft hij weleens een halster om gehad?’ Sinead kapte zijn gompelde excuses af, meer geïnteresseerd in hoe ze de ezel in de trailer moest zien te krijgen.

‘Jawel.’ Hij knikte.

De halster loopt achter de oren van een ezel langs, en over de brug van zijn neus. Het kan een poosje duren voordat een ezel gewend is aan het gevoel, en ze kunnen zich verzetten door te gaan steigeren of schoppen.

Maar deze arme ezel was zover heen dat hij op geen enkele manier tegenstribbelde. Het was alsof hij de wil om te leven had verloren en wachtte tot hij deze aarde kon verlaten. Hij keek Sinead aan door zijn lange wimpers, die bedekt waren met een laagje rijp van de kou. Het was hartverscheurend om te zien.

De eigenaars stonden op een afstandje toe te kijken terwijl Sinead het gewonde dier voorzichtig meetrok door de tuin, de trailer in. Hij struikelde een paar keer over zijn eigen poten.

‘We zijn er bijna, nog even volhouden,’ fluisterde ze in zijn oor.

Die honderd meter waren waarschijnlijk de grootste afstand die hij in zijn hele miserabele leven had afgelegd.

Sinead zette hem vast aan de achterwand van de trailer en maakte zich op voor de rit naar het hoofdkwartier van de Donkey Sanctuary in Liscarroll.

‘Gaat hij het redden?’ De politieagent kwam afscheid nemen.

‘Ik weet het niet,’ zei Sinead zuchtend, en naar waarheid. Ze keek even achterom naar de eigenaars, maar die waren het huis in gegaan. Het gordijn voor het woonkamerraam bewoog een beetje, en Sinead voelde dat hun ogen op hen gericht waren.

‘Ga maar gauw dan.’ De garda gaf een klopje tegen de zijkant van het busje.

De rit zuidwaarts naar het graafschap Cork duurde twee uur, hetgeen haar alle tijd gaf om na te denken. Terwijl Sinead heen en

weer schakelde tussen de verschillende radiostations, dwaalden haar gedachten af. Ze had heel wat akelige dingen gezien in de vijftien jaar dat ze nu als dierenwelzijns-inspecteur werkte. Ezels van wie de ogen waren uitgestoken, ezels die bijna waren omgekomen van de honger, ezels die waren geslagen, brandwonden hadden. De beelden achtervolgden haar soms 's nachts – het was moeilijk om de knop om te zetten.

Ze bad tot God dat ze deze ezel op tijd had gered en dat hij geenbloedvergiftiging had opgelopen door zijn verwondingen. Zo ja, dan zouden zijn overlevingskansen echt heel, heel klein zijn.

Het was pikdonker tegen de tijd dat ze stapvoets het parkeerterrein van de Donkey Sanctuary op reden, en de temperatuur was gezakt tot onder nul. Het buitenlicht op het erf floepte aan, en het team dook op als uit het niets.

‘Hoe slecht is hij eraan toe?’ De dierenarts kwam aansnellen om een kijkje te nemen.

‘Niet best.’ Sinead schudde haar hoofd. Haar blik was wazig van het rijden en van alle emoties.

De Sanctuary is een veilige haven voor honderden geredde ezels. Het terrein ligt ingebed in het schitterende heuvelachtige platteland even buiten het dorpje Liscarroll. Het is een van de vele opvanglocaties die de Donkey Sanctuary wereldwijd heeft. Sinds de oprichting van de stichting in 1969 door dr. Elisabeth Svendsen heeft de liefdadigheidsinstelling meer dan 18.000 ezels en muilezels gered, en op dit moment staan er 4725 op boerderijen door heel Europa.

Veel van die ezels waren aan hun lot overgelaten, of stonden afgedankt in een veld nadat ze jarenlang voor hun eigenaars hadden gewerkt – denk aan het slepen van turf of het trekken van een kar. Ezels voelen net zo goed pijn als andere dieren, maar ze zullen nooit laten merken wat ze doormaken, en daarom worden ze vaak mishandeld. Mensen zien ze niet reageren op pijn zoals ze van een dier zouden verwachten, dus ze vragen meer van hen, gaan daarin

vaak tot het uiterste. Het vaak zo zware leven dat ze achter de rug hebben is waarschijnlijk de reden waarom mensen vinden dat ezels er droevig uitzien.

Toen de dierenarts aan de slag ging, moest Sinead het loslaten, ze had gedaan wat ze kon. Het was nu aan de dierenartsen en het personeel, en hopelijk zou de ezel nog genoeg levenswil hebben en blijven knokken.

Er is een speciale quarantaineruimte waar de geredde ezels worden behandeld aan hun verwondingen en gecontroleerd op ziektes. Daar worden ze onderzocht door gespecialiseerde dierenverpleegkundigen die zich direct na aankomst van een ezel over het dier ontfermen. Een van deze verpleegkundigen was Tina Buckley, die op die bewuste avond dienst had. Net als Sinead werkte ze al vijftien jaar voor de Sanctuary, al sinds haar achttiende. Ze had in die jaren ook flink wat afgrijselijke verwondingen gezien.

‘Wat is er met deze gebeurd?’ vroeg ze aan de dierenarts terwijl ze zich klaarmaakte om de behandelkamer in te gaan. Ze trok haar overall aan en wreef ontsmettingsmiddel tussen haar vingers. Haar voorbereidingen verschilden niet veel van die van een ziekenhuisdokter, alleen was hun patiënt een ezel.

De dierenarts gaf geen antwoord, maar even later zag Tina de patiënt met eigen ogen.

‘O, mijn god,’ zei ze, naar adem happend. De geur van rottend vlees was overal. ‘Wat hebben ze met je gedaan?’ Onwillekeurig deinsde ze vol afgrijzen achteruit.

Het eerste wat de dierenarts, Sue, deed, was de ezel een aantal injecties met antibiotica geven: rondom de wond, in zijn buik, en rechtstreeks in zijn ader.

Hij gaf geen krimp toen de naald zijn huid doorboorde. In plaats daarvan liet hij zijn kop hangen alsof hij niet de kracht had om deze omhoog te houden. Zijn ademhaling was luid en moeizaam.

‘Je kunt het touw nog steeds zien zitten.’ Tina wees op de blauwe draadjes in zijn wonden. ‘O, jezus. Het touw moet hebben gebrand

in zijn huid bij iedere beweging die hij maakte.’ Ze stelde zich voor hoe het steeds dieper en dieper moest hebben gesneden, als een snijdraad in een stuk kaas.

Tina ging op haar hurken zitten om de verwondingen rond zijn hals beter te bekijken. Met haar ge oefende blik zag ze direct hoe dicht deze ezel bij de dood was geweest. ‘Nog ietsje langer en het zou een slagader hebben geraakt.’ Ze keek op naar de dierenarts.

Sue schudde vol afgrijzen haar hoofd. Ze vertelde Tina dat hun een afschuwelijke taak wachtte: ze moesten de wonden schoonmaken door alle dode huid weg te snijden.

De ezel kreeg een lichte verdoving om de scherpe kantjes van zijn pijn weg te nemen terwijl zij aan de slag gingen om de ontsteking te verwijderen. Ondanks zijn verwondingen leek hij een heel lief karakter te hebben. Veel ezels met zulke ernstige verwondingen zouden hun laatste restje energie hebben gebruikt om te schoppen en te bijten, maar deze niet.

‘Het is een zachtaardige reus,’ zei Tina, zijn neus strelend.

Het was een tijdrovend proces, eerst het kort knippen van zijn vacht en daarna het wegsnijden van laagjes huid tot deze ging bloeden. Het idee was om vers bloed naar de wonden te laten stromen en zo de ontsteking eruit te spoelen. Ze konden maar een klein stukje tegelijk doen, en zouden er de dag daarna mee verdergaan... als er een nieuwe dag zou komen.

‘Dit afgenomen bloed zal uitwijzen of hij bloedvergiftiging heeft,’ zei Sue, en op een karretje nam ze de reageerbuisjes mee voor onderzoek onder de microscoop.

Tina kende inmiddels het klappen van de zweep. Op de isolatiezaal konden ze dertig ezels tegelijk huisvesten, en de zaal zat permanent vol vanwege het gigantische aantal ezels dat wordt gered. Net als in een ziekenhuiszaal zijn er vaak niet genoeg ‘bedden’ beschikbaar, dus worden er veelal ezels ondergebracht in een soort ziekenboeg bij mensen op een boerderij terwijl ze wachten tot er een plaatsje vrijkomt. Veel van die ezels overleven het inderdaad en

worden vervolgens bij de anderen geplaatst in de nabijgelegen weides. Maar andere, waarvan de verwondingen te ernstig zijn, halen de volgende dag niet eens.

Terwijl ze de wonden van de ezel verbond, deed Tina een schietgebedje voor haar nieuwe vriend, hopen dat hij het zou redden.

Ze kon niet precies zeggen waarom, maar ze had het gevoel dat hij iets bijzonders had. Iets wat hem anders maakte.

Dubbele smart

Good Hope Hospital, Birmingham, maart 2010

Julian en Tracy Austwick glimlachten nerveus terwijl de echoscopiste de gel op Tracy's buik kneep.

'Oo!' Tracy kromp ineen toen de koude transducent, een ultrasone camera, haar huid raakte.

Het was de eerste echo voor het stel na twaalf weken zwangerschap, en ze waren allebei enthousiast, maar ook gespannen.

'Daar is één hartje,' zei de echoscopiste terwijl ze de transducent over de gel liet glijden.

Julian en Tracy glimlachten liefdevol naar elkaar.

'En daar is het tweede hartje.'

'Wat?' riep Tracy vol ongeloof.

'Ja, jullie krijgen een tweeling,' zei de echoscopiste lachend.

'O, mijn god.' Tracy bedekte speels haar gezicht met haar handen.

Vervolgens raakten de ouders in spe verward in een discussie over de vraag wiens genen hiervoor verantwoordelijk waren.

'Jouw opa is een tweeling, toch?' vroeg Julian aan Tracy.

'Ja, dat klopt.' Tracy knikte, nog steeds overdonderd door het nieuws. 'Mijn hele familie zat me al te pesten dat ik grote kans had om een tweeling te krijgen, maar ik heb er nooit serieus rekening mee gehouden.'

In de auto naar huis ratelde Julian aan één stuk door over het nieuws.

'Een tweeling, dat betekent karwei geklaard, dan is ons gezin meteen compleet,' zei hij schertsend.

En toen, een paar straten later, drong het besef door dat een tweeling betekende dat er een dubbele hoeveelheid spullen moest worden aangeschaft!

De daaropvolgende dagen waren ze euforisch en vertelden ze het ongelooflijke nieuws aan familie en vrienden. Julian en Tracy deden alle doodgewone dingen die iedere aanstaande ouder doet, zoals namen verzinnen. Ze hadden nog geen flauw idee van het geslacht van hun baby's, maar Julian had zichzelf wijsgemaakt dat het een jongen en een meisje zouden worden. Aangezien hij een verwoed sciencefictionfan was, wilde hij ze Luke en Leah noemen, naar zijn *Star Wars*-helden.

‘Geen sprake van,’ riep Tracy met een bijna verstikte stem. ‘Onze kinderen worden echt niet vernoemd naar jouw lievelingsfilm.’

Daarmee was de kous af, aangezien Tracy altijd graag het laatste woord had.

De zwangerschap verliep verder vlekkeloos. Op de twintigwekenecho was te zien dat het stel twee meisjes zou krijgen, en nadat Julian de eerste teleurstelling te boven was over het feit dat er geen kleine Luke Skywalker op komst was, ging hij aan de slag met het in orde maken van de meisjeskamer, terwijl Tracy haar normale werk als schoonmaakster bleef doen.

Op een ochtend, toen Tracy bezig was zich klaar te maken om naar haar werk te gaan, zag ze iets vreemds.

‘Ew, ik lek water,’ riep Tracy uit terwijl ze van het bed naar de badkamer schuifelde.

‘Het zal wel niets zijn, liefje, de meiden staan waarschijnlijk gewoon op je blaas te dansen,’ bromde Julian, en hij rolde zich op zijn zij.

Er was immers nog een lange weg te gaan: vier maanden. Tracy was niet het type om groot alarm te slaan. Ze had geen pijn, dus ze deed gewoon een maandverband in haar slipje en ging aan het werk.

Tegen het middaguur verloor ze nog steeds water. Tracy belde de verloskundige, gewoon voor de zekerheid.

‘Je moet direct naar het ziekenhuis, er is iets niet goed,’ zei de verloskundige gealarmeerd.

‘Wat?’ Vol ongeloof fronste Tracy haar voorhoofd. Ze vond het allemaal maar een hoop heisa om niets, dus nadat ze Julian had gebeld om hem te vertellen wat de stand van zaken was, wipte ze nog even de stad in om haar to-dolijst af te maken. Tracy stortte eerst nog wat geld bij de bank en kocht vloerreiniger bij de Poundshop voordat ze kalmpjes de verlosafdeling van het Good Hope Hospital in Birmingham binnenstapte.

Ze legde uit wat haar symptomen waren terwijl de arts haar onderzocht, en ondertussen dacht ze aan de duizend-en-een andere dingen die ze die dag nog moest doen.

‘Ik laat er nog even iemand anders naar kijken,’ onderbrak de arts haar gedachten.

Tracy sloeg defensief haar armen over elkaar – daar had ze niet op gerekend. Er verscheen een tweede arts om haar te onderzoeken. Tracy bestudeerde hun gezichtsuitdrukkingen; ze had er geen goed gevoel over.

De arts deed een stap achteruit, haar klembord tegen haar borst gedrukt. ‘Het spijt me heel erg, maar uw vliezen zijn gebroken,’ zei ze.

Tracy schoot overeind. Nu was ze een en al aandacht.

‘We moeten direct een ambulance voor u laten komen.’ De arts gebaarde naar de verpleegsters dat ze moesten helpen om de patiënt te verplaatsen.

‘Wat?’ Tracy’s hoofd ging snel heen en weer terwijl het personeel om haar heen dromde.

‘Als u nu zou bevallen, zouden de baby’s het niet overleven. We kunnen hier niets voor u doen. We moeten u naar het grote ziekenhuis brengen, naar Heartlands, waar ze alle apparatuur hebben om te reanimeren.’

Tracy was totaal in shock. Bevallen? Reanimeren? De woorden stuiterden door haar hoofd.

‘Maar ik heb geen weeën, het is niet zo dat het water eruit gutst...’

Tracy wilde er niet aan, maar ondertussen reden ze haar door de gangen.

Julian arriveerde op het moment dat Tracy in de ambulance werd getild.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij paniekerig.

‘Mijn vliezen zijn gebroken, rij achter me aan naar Heartlands!’ riep Tracy terwijl de deuren dichtgingen.

BAM!

Julian bleef alleen achter met zijn gedachten, en er schoten allerlei rampscenario’s door zijn hoofd. Hij volgde de blauwe zwaailichten. Het was maar goed dat de ambulance voorop reed, want hij had geen flauw idee waar Heartlands was, ook al woonden ze al vier jaar in Birmingham. Hij had het nooit hoeven weten – tot nu toe.

Tracy’s zus, Debbie, kwam de zaal binnenrennen niet lang nadat Julian was gearriveerd. Met haar tweeënveertig jaar was Debbie tien jaar ouder dan Tracy, en ze was als een surrogaatmoeder geweest toen Tracy opgroeide. Ze nam direct haar moederrol aan en drong bij de artsen aan op antwoorden.

Rond Tracy’s bed heerste verwarring. De angst gierde door hun lijf, en nu was het alsof ze stilstonden voor het stoplicht, wachtend op antwoorden. De artsen draaiden als slechte dansers voortdurend om elkaar heen, en Tracy lag daar maar en voelde zich kiplekker.

Het was steeds hollen of stilstaan.

Julian probeerde de moed erin te houden. ‘Er is hier geen tv, we kunnen vanavond niet naar *Britain’s Got Talent* kijken,’ zei hij schertsend. Het was zijn manier om met de spanning om te gaan.

‘Och, hou toch je mond, jij.’ Goedmoedig en licht gegeneerd schudde Tracy haar hoofd.

Terwijl de uren voorbij kropen, begonnen Julian en Tracy zich af te vragen of de artsen misschien overtrokken hadden gereageerd. Tracy was ervan overtuigd dat ze nog niet ging bevallen, want ze voelde helemaal geen weeën.

‘Ik moet eruit,’ mompelde ze, overmand door een gevoel van

claustrofobie op een zaal vol moeders met hun huilende baby's.

'Rustig maar, liefje,' zei Julian sussend tegen haar, en precies op dat moment verscheen er een verpleegster met een rolstoel. Tracy moest een scan laten maken om te kijken wat er aan de hand was.

Julian dreutelde achter haar aan terwijl ze werden meegevoerd door de ene gang na de andere, kriskras door de diepste krochten van het enorme ziekenhuis.

'U zult hier even moeten wachten tot uw naam wordt omgeroepen,' legde de verpleegster uit, en in een oogwenk was ze weer verdwenen.

Julian en Tracy voelden zich heel onzeker. De enige andere keer dat het stel samen in het ziekenhuis was geweest, was toen Tracy haar verstandskiezen had moeten laten trekken. Nu zaten ze in een wachtkamer vol wildvreemden. Julian merkte dat hij de andere stellen zat te observeren.

Dat stel tegenover ons ziet er heel paniekerig uit. Er zijn hier ook een paar vrouwen alleen; wat moet het afschuwelijk zijn om dit in je eentje door te maken, dacht hij bij zichzelf.

'Tracy Austwick!' De barse stem die de naam van zijn vrouw riep, onderbrak zijn gedachten. Een man van begin veertig wenkte hen naar binnen in de echoscopiekamer. Julian dacht bij zichzelf dat de echoscopist een surfer moest zijn in zijn vrije tijd, want hij droeg een driekwartbroek onder zijn operatiekleding, en hij had onverzorgd, door de zon gebleekt haar.

'Kom op, liefje, alles komt op z'n pootjes terecht,' zei Julian geruststellend tegen Tracy toen ze op het bed ging liggen.

Het was dezelfde procedure als voorheen – de gel op de buik, de koude transducent die op en neer bewoog – alleen deze keer werd er niet geglimlacht of gelachen.

'Ah.' De echoscopist grimaste.

Julian en Tracy zochten elkaars blik.

'Hm,' vervolgde hij, als een automonteur die iets controleert onder de motorkap van een auto.

‘Wat is er mis?’ vroeg Tracy. Tot op dit moment had ze niet echt willen accepteren dat haar baby’s in gevaar verkeerden.

‘Een van uw vruchtzakken is geknapt, de andere is nog intact,’ zei hij nonchalant. ‘De baby heeft voorlopig nog genoeg vruchtwater om te kunnen overleven. Maar ze heeft niet meer voldoende vruchtwater om te kunnen groeien. Er is een kans dat haar armen en benen zich niet zullen kunnen ontwikkelen en dat ze gehandicapt zal zijn,’ legde hij uit.

‘Gehandicapt?’ De woorden sneden dwars door Tracy’s hart.

Plotseling werd het allemaal heel echt voor Julian en Tracy.

‘Hoe langer de baby’s in uw buik blijven zitten, hoe beter. Zie het als een oven: hoe langer ze in de oven zitten, hoe groter de kans dat ze er goed uit komen.’

Tracy kon geen woord uitbrengen; haar tong was verlamd van de schrik. Julian bestookte de echoscopist met vragen. Hij wilde antwoorden.

‘Oké, dat begrijpen we, maar hoe zit het met de andere baby? Als Tracy weëen krijgt, is er dan een manier om die ene baby binnen te houden?’ vroeg hij.

‘Nee, sorry, zodra de weëen beginnen, moeten beide baby’s eruit.’

‘Dus dan overleven ze het misschien geen van beiden?’ Julians stem beefde.

De echoscopist wendde zich tot Tracy en zei: ‘Als we tijdens de bevalling niets meer kunnen doen om hen te redden, leggen we ze gewoon op uw borst. Het spijt me.’

Tracy deed haar ogen dicht, alsof ze die mogelijke toekomstige realiteit daar ter plekke beleefde. De gedachte aan haar twee baby’s die hulpeloos op haar borst lagen, was ondraaglijk.

‘Julian, ik heb frisse lucht nodig, ik moet hier weg,’ zei ze smekend.

Ze zeiden geen woord tegen elkaar toen ze de kamer verlieten. Julian voelde dat hij volschoot, maar hij veegde zijn tranen meteen weg. Tracy was altijd degene die sterk was en nooit haar emoties liet zien, dus nu wilde hij sterk zijn voor haar.

Ze hadden zich allebei verzoend met het idee dat ze de meisjes misschien zouden verliezen, maar geen van tweeën wilden ze de woorden uitspreken. Het was als de spreekwoordelijke hete brij waar ze omheen draaiden.

‘Wat gebeurt er nu?’ vroeg Julian aan de verpleegster die hen kwam ophalen.

‘Ik vrees dat mevrouw Austwick in het ziekenhuis zal moeten blijven voor het geval de bevalling zich aandient.’

Haar hoop om even een frisse neus te kunnen halen werd de kop ingedrukt. Met een smekende blik keek Tracy naar Julian.

‘Nee, liefje, ik weet dat je een hekel hebt aan ziekenhuizen, maar het is echt beter zo.’ Hij kneep even in haar hand.

Julian vond het afschuwelijk om Tracy alleen achter te laten. Ze hadden nooit meer een nacht zonder elkaar doorgebracht sinds ze elkaar hadden ontmoet in 2004 in Stratford-upon-Avon, waar ze allebei achter de bar werkten. Destijds hadden ze noodgedwongen heel veel tijd met elkaar doorgebracht, en sindsdien waren ze nog altijd onafscheidelijk.

Julian kon zijn gedachten niet stilzetten toen hij die avond in bed lag, alleen. Hij besloot een app te downloaden op zijn mobiele telefoon die berekende hoeveel procent kans de tweeling had om te overleven. Hij tikte in: vierentwintig weken...

Zijn hart stond bijna stil bij het zien van het resultaat.

Twintig procent kans.

Jezus. Het was allemaal voorbij.

Hij deed zijn best om zijn verdriet voor Tracy te verhullen toen hij haar de volgende ochtend ging opzoeken in het Heartlands Hospital. Ze zag er nu al gestrest uit, want de verpleegsters hadden haar op haar kop gegeven omdat ze aan de wandel was gegaan.

‘Ik mag niets doen wat de bevalling in gang zou kunnen zetten, dus ik moet hier gewoon maar liggen,’ zei Tracy tandenknarsend.

Tracy kon niet stilzitten. Ze was gewend om of haar eigen huis,

of het huis van andere mensen schoon te maken. Nu werd ze in de watten gelegd, en het dreef haar tot waanzin.

Julian en Debbie hielden haar om beurten gezelschap. De verpleegsters kwamen iedere ochtend en avond bekijken hoeveel vruchtwater ze verloor. Ondertussen had Julian zijn eigen routine opgebouwd: hij bekeek zijn app elke ochtend en elke avond. Naarmate de dagen verstreken, ging het percentage langzaam omhoog.

Tegen het eind van de week was het gestegen tot dertig procent. Julian wilde het nieuws aan Tracy vertellen, maar toen hij in het ziekenhuis arriveerde, klonk het alsof ze al ander goed nieuws had gekregen. Hij kon zijn vrouw horen schateren van het lachen, helemaal vanaf het andere eind van de ziekenhuisgang. Hij liep de kamer binnen en trof Tracy en Debs gierend van het lachen aan.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij verbijsterd.

Het was warm weer, die eerste mei van 2010, en de ramen stonden wijd open.

‘Kom eens hier, dit moet je horen.’ Debbie wenkte hem.

Julian hoefde zijn oren niet te spitsen; hij kon het vanuit de deuropening horen.

‘Aaaaaahhhh!’ klonk de schrille kreet van een vrouw die aan het bevallen was.

Tracy’s kamer lag recht boven de verloskamer, en je hoorde alleen maar geschreeuw en gevloek.

‘Oooo, jij vuile schoft!’ schreeuwde de aanstaande moeder tegen haar partner.

Ze schoten alle drie in de lach. Het leidde af van hun eigen problemen.

‘Ik word hier helemaal krankjorum,’ giechelde Tracy terwijl ze de tranen van het lachen uit haar ogen depte.

Haar gebeden werden uiteindelijk verhoord toen de arts bevestigde dat er vooralsnog niets leek te gebeuren, en dat het veilig zou zijn om naar huis te gaan.

Eenmaal terug in de cocon van hun eigen huis, konden ze heel

makkelijk vergeten dat er iets mis was. Terwijl de dagen voorbijvlogen, het percentage met sprongen omhoogging, en de scans geen veranderingen lieten zien, pakten ze gewoon hun dagelijkse routine weer op.

Daarom kon Julian het niet echt bevatten toen Tracy hem midden in de nacht van 16 juni wakker maakte.

‘Ik voel me niet zo lekker,’ kreunde ze, om een uur ’s nachts. Ze had een brandende pijn gevoeld in haar onderlichaam.

‘Ga maar weer lekker slapen, lief, het gaat nu heus niet gebeuren,’ mompelde Julian.

Maar er was wel degelijk iets mis. Tracy ging rechtop zitten en knipte het lampje naast het bed aan. ‘Liefje, er is iets gaande.’ Ze hield haar buik vast. ‘Au!’ Ze klapte dubbel van de pijn van een wee.

Opnieuw kwam voor hen de realiteit als een mokerslag.

Julian sprong uit bed en hielp Tracy de auto in. Het was midden in de nacht en Tracy zou nooit het oorverdovende geluid vergeten dat ze maakten toen ze met een indringend piepend geluid wegreden van de oprit in hun rustige wijk in Sutton Coldfield. De v-snaar was losgeraakt – het klonk als nagels op een schoolbord.

‘Aaaaahhh!’ Tracy schreeuwde het uit van de pijn van de wee.

‘Piiiiieeeeep!’ deed de auto toen ze stopten voor de verkeerslichten.

Het was een afgrijselijk geluid.

‘Zorg dat het ophoudt!’ riep Tracy.

Julian probeerde deze keer niet op zijn vrouw in te praten. In plaats daarvan trapte hij het gaspedaal in!

Tracy zat hysterisch te lachen van de pijn en de hilariteit van de hele toestand toen ze bij het Heartlands Hospital arriveerden. Ze werden met spoed naar een verloskamer gebracht, en Tracy werd begroet door de verloskundige.

‘Het lachen zal je weldra vergaan,’ zei deze kortaf.

Julian en Tracy keken elkaar aan als schoolkinderen die een standje hebben gekregen.

Al hun hele huwelijk lang probeerden Julian en Tracy altijd lichtpuntjes te blijven zien in de donkerste momenten. Ze verdrongen hun grootste angst tot de arts arriveerde en ze genoodzaakt waren om de hartverscheurende realiteit onder ogen te zien: hun baby's waren veertien weken te vroeg en zouden het waarschijnlijk niet overleven.

'We hebben twee couveuses vrij, dus als we iets kunnen doen, zullen we dat zeker niet nalaten,' zei de arts. Hij glimlachte meelevend.

'Als we iets kunnen doen...' herhaalde Julian voor zichzelf.

'Omdat jullie een tweeling krijgen, zullen jullie alles dubbel nodig hebben. Dus geen paniek als er het ene moment niemand in de kamer is, en het volgende moment de kamer helemaal vol staat.'

De arts probeerde Tracy gerust te stellen, maar van zijn woorden 'geen paniek' raakte Tracy des te meer in paniek.

'Als we niets meer kunnen doen, leggen we ze op je borst, en dan kunnen jullie ze vasthouden voordat we ze moeten laten gaan.'

Daar drong dat beeld zich weer op. Tracy kon het niet verdragen om eraan te denken.

De afgelopen twee weken waren een soort droom geweest, waarin ze konden hopen dat de zwangerschap verder een normaal verloop zou kennen. Nu was het einde oefening.

De zwangerschap had krap zesentwintig weken geduurd – de baby's zouden veertien weken te vroeg geboren worden. De ene helft van de tweeling was al haar vruchtwater kwijt, dus ze dachten dat er een grote kans was dat ze gehandicapt zou zijn. Ze hadden haar alvast Hope genoemd, omdat iedereen alsmaar zei: 'We hopen dat alles goed komt met haar.' Ze wisten niet hoe ze het andere meisje zouden noemen, of misschien konden ze het gewoon niet opbrengen om zich te veel aan hen te hechten.

Julian wilde sterk zijn voor Tracy. Het enige waar hij nu aan kon denken, was hoe het haar zou aangrijpen als de meisjes doodgeboren zouden worden.

Hij moest de artsen de vraag nog een keer stellen: 'Zouden we de baby met wie het goed gaat niet gewoon kunnen laten zitten?'

Julian kon maar moeilijk verkroppen dat de ene baby naar alle waarschijnlijkheid de dood van de ander zou veroorzaken.

‘Nee, ik vrees van niet.’ De arts zuchtte, en hoewel Julian al had geweten wat het antwoord zou zijn, voelde hij zijn hart nog verder verkrampen.

Het was nu 7.00 uur ’s morgens. Tracy kreeg een lachgasmengsel toegediend tegen de pijn. Als Julians ogen op enig moment dichtgingen van vermoeidheid, schrok hij abrupt wakker van Tracy’s luide gekreun.

Debbie was in het ziekenhuis gearriveerd en bood aan om even snel broodjes te gaan halen. Tracy slaakte opnieuw een kreet, en het eten moest worden uitgesteld aangezien de tweeling nu elk moment geboren kon worden.

Het tweetal week geen moment van Tracy’s zijde tot het grote moment eindelijk daar was om 15.40 uur.

‘Wil je persen?’ De verloskundige depte Tracy’s voorhoofd.

‘Ja!’ schreeuwde Tracy.

Binnen dertig seconden stonden er twee couveuses en vijftien artsen en verpleegkundigen rond Tracy’s bed.

Dit is echt ongelooflijk, dacht Julian bij zichzelf. Hij had één keer met zijn ogen geknipperd, en toen stonden ze er ineens.

Tussen de pijnanvallen en het persen door, zag Tracy alleen maar voor zich hoe haar baby’s op haar borst werden gelegd.

Julian legde de camera weg, want hij wilde niet vastleggen wat er zo meteen ging gebeuren. Hij dacht nu alleen maar aan Tracy, en of ze er goed doorheen zou komen.

De enige manier waarop Julian de bevalling kon omschrijven, was als de verschijning van een buitenaards wezen. Hopes hoofdje was langwerpig en haar minuscule lijfje was zwart, alsof ze onder de blauwe plekken zat. Erger nog: ze bewoog niet.

Dat was het dan; ze is dood. Julian schudde zijn hoofd.

Hope werd razendsnel afgevoerd door de artsen, en Julian was ervan overtuigd dat hij haar nooit meer zou zien.

Hij kneep in Tracy's hand om haar te vertellen dat hij van haar hield en dat hij trots op haar was. Tracy was nauwelijks bij bewustzijn; ze lag hevig te hijgen en probeerde zich te herstellen voor de tweede ronde.

Maar de baby die ze nog geen naam hadden gegeven, wilde er gewoon niet uit komen. Die vond het wel fijn in haar moeders buik.

'We moeten de vliezen breken,' kondigde de arts aan.

Zo gezegd, zo gedaan, en ineens gutste het water eruit. Julians ogen werden zo groot als schoteltjes; zoiets had hij nog nooit gezien.

'Aaaaaahhhh!' schreeuwde Tracy, en ze perste uit alle macht.

Maar al deed ze nog zo haar best, het kleine ding wilde er niet uit komen.

Wat zonde, ze heeft het zo naar haar zin daarbinnen, dacht Julian bij zichzelf.

'Kom op, Tracy, je moet het doen,' zei de verloskundige op gebiedende toon.

'Ik ben te moe, ik kan het niet.' Tracy draaide haar hoofd gekweld van links naar rechts.

Julian kwam tussenbeide. 'Je moet het doen, anders neemt die nare man daar je mee naar de operatiekamer,' dreigde hij.

'Kop dicht, oké?' snauwde Tracy. Maar het werkte wel.

Het gaat me niet gebeuren dat de ene baby via de natuurlijke weg geboren wordt en de andere met een keizersnee, dacht Tracy bij zichzelf.

'Aaaaaahhhh!' schreeuwde ze opnieuw, van woede deze keer.

De baby kwam naar buiten in een plas bloed en smurrie.

Ze zag er veel beter uit dan Hope – om te beginnen had ze de juiste kleur en vorm – maar haar slappe lijfje was volkomen levenloos.

Julian keek vol ongeloof toe terwijl een Indiase arts door iets wat op een rietje leek in het piepkleine mondje van zijn baby blies. Haar borstkas kwam omhoog, ging toen weer omlaag, en de arts probeerde het opnieuw. Julian verwachtte niet dat er ook maar iets van leven in zou zitten, maar hij kon het desondanks niet verdragen om de arts te zien falen.

Het was een kwelling om naar te kijken; hij moest zijn blik afwenden.

Het volgende moment werd ze door de verpleegkundigen weggereden in de couveuse. Toen pas drong het tot Julian door dat het al twintig minuten geleden was dat ze Hope hadden meegenomen – misschien waren ze erin geslaagd om haar ook te reanimeren?

Julian was zo in beslag genomen geweest door het drama dat hij de woorden van de arts vergeten was. Tracy, daarentegen, had nooit het afgrijselijke beeld van zich af kunnen zetten van haar levenloze baby's die op haar borst werden neergelegd. Dus toen Julian naar zijn vrouw keek, zag hij haar glimlachen door haar uitputting heen. Ze wist dat haar baby's in leven waren omdat ze niet op haar borst waren neergelegd.

De Indiase arts stapte op het stel af. Julian had Tracy's hand al die tijd niet losgelaten. Nu zette hij zich schrap voor het slechte nieuws.

'Beide meisjes moesten dus gereanimeerd worden,' begon hij.

Julian kneepte in de hand van zijn vrouw.

'Maar ze zijn allebei in leven.'

'Godzijdank.' Het woord kwam eruit in een zucht. Julian had zich niet gerealiseerd dat hij tot die tijd zijn adem had ingehouden.

Tracy glimlachte nog steeds; zij had het al die tijd al geweten.

'Ze liggen in hun couveuses, en als alles goed gaat, mogen jullie over een paar uur bij hen gaan kijken.'

Het enige wat Julian altijd bij zou blijven, was hoe sterk de adem van de arts naar koffie rook. *Wauw, misschien heeft de cafeïne wel geholpen om mijn dochter te reanimeren*, dacht hij.

Om 17.00 uur liepen Debbie en Julian eindelijk even de deur uit voor dat broodje.

'Ik moet aan een paar mensen laten weten wat er is gebeurd.' Toen Julian de frisse lucht voelde in zijn gezicht, kwam hij met een schok terug in de realiteit. Hij stuurde een sms aan zijn ouders,

Tracy's ouders en broer, en Debs hielp om het nieuws te vertellen aan de rest van de familie.

Het was 18.00 uur toen Julian uiteindelijk Tracy's zijde verliet om bij de tweeling te gaan kijken. Hij voelde zijn handpalmen klam worden van het zweet toen hij de lift naar beneden nam naar de couveusekamer. Hij was als de dood omdat hij niet wist wat hem te wachten stond. De laatste keer dat hij zijn dochters had gezien, waren het minuscule levenloze hoopjes mens geweest. Zou Hope nog steeds zwart zijn? Zou ze misvormd zijn?

Ping. De liftdeur gleed open.

Ik moet een paar foto's maken om aan Trace te laten zien, dacht Julian bij zichzelf terwijl hij door de steriel ruikende gangen liep. Tracy was totaal uitgeput; Julian betwijfelde of ze die avond wel haar bed uit zou kunnen komen.

Julian wist dat hij op de afdeling Neonatologie was aangekomen, want hij kon op de gang de piepende machines al horen.

Het was alsof hij een andere wereld binnenstapte.

Er stonden zes couveuses. Overal slangetjes, overal piepjes, en overal stonden ouders over hun baby's heen gebogen terwijl ze hun tranen wegveegden.

Julian voelde een stroom warme lucht in zijn gezicht terwijl hij zocht naar zijn dochters. Hij had verwacht dat de tweeling naast elkaar zou liggen, maar ze lagen aan weerskanten van de kamer. Hope links, en 'Tweeling B' rechts.

Behoedzaam liep hij naar Hopes couveuse toe.

Wees alsjeblijft in orde, wees alsjeblijft in orde, bad hij.

Zijn hart ging wild tekeer toen hij in de couveuse tuurde.

O god.

Hopes lichaam was bont en blauw. Er staken overal slangetjes uit haar lichaam. Het groene kapje van het beademingsapparaat dat leven blies in haar mond omsloot haar hele gezichtje. Haar rechtervoet was naar binnen gedraaid, alsof-ie gebroken was.

'Geen zorgen, ze is helemaal heel.' De verpleegkundige was stil-

letjes achter hem komen staan. Het was alsof ze zijn gedachten had gelezen. ‘Kijk, ze heeft al haar vingertjes en teentjes,’ fluisterde de verpleegkundige, en ze liet het hem zien.

Julian legde zachtjes zijn wijsvinger in de palm van Hopes hand. Ze krulde haar minuscule vingertjes eromheen. Haar hele hand was even groot als zijn vingernagel!

Vervolgens liep hij langzaam naar ‘Tweeling B’. Bij haar leek alles veel meer de juiste proporties te hebben: een perfect gebouwde baby, maar dan een piepklein exemplaar dat zevenhonderd gram woog.

Julian maakte een foto en een filmpje van de tweeling voor Tracy.

Hij keek over zijn schouder – *mag ik dit doen?* Het waren weliswaar zijn kinderen, maar hij was toch bang dat hij op zijn donder zou krijgen. Het was allemaal zo raar, zo beangstigend.

‘Je mag tegen ze praten, hoor,’ zei de verpleegkundige. Ze glimlachte bemoedigend. ‘Het is goed om hen te laten weten dat je er bent.’

‘O, ja, natuurlijk.’ Julian knikte. Ze zagen er zo teer uit; hij was vergeten dat het echte baby’s waren. ‘Hallo,’ fluisterde hij. Hij wist niet zo goed wat hij moest zeggen, en hij voelde dat hij tranen in zijn ogen kreeg. *Wat zonde*, dacht hij. Want ook al waren ze in leven, en op de best mogelijke plek waar ze maar konden zijn, hij was ervan overtuigd dat hij hen niet zou zien opgroeien.

Als hij eerlijk was, verwachtte hij niet eens dat ze de volgende ochtend zouden halen.

Plotseling werd Julian overmand door verdriet. Hij vond het afschuwelijk om daar in zijn eentje te zijn, zonder Tracy. De tranen stroomden over zijn wangen.

Hij bad dat Tracy de kans zou krijgen om hen te zien, voordat het te laat was.

